



# MONITORUL OFICIAL

## AL

# ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 146

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 februarie 2005

### SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 1 din 18 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 <sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.....	1-3			
Decizia nr. 67 din 3 februarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării				
			cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii.....	4-7
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		10.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Namibia.....	7-8

## DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 1

din 18 ianuarie 2005

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte  
Aspazia Cojocaru — judecător  
Constantin Doldur — judecător  
Acsinte Gaspar — judecător  
Kozsokár Gábor — judecător  
Petre Ninosu — judecător  
Ion Predescu — judecător  
Șerban Viorel Stănoiu — judecător  
Iuliana Nedelcu — procuror  
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, ridicată de Eugen Surdeanu în Dosarul nr. 556/2004 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal este prezentă partea Neculai Țuțoi, personal și asistată de avocat Mircea Ciobotaru, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții Neculai Țuțoi, având cuvântul pe fond, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât aceasta a fost invocată într-o cale de atac ce nu putea fi exercitată potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

Reprezentantul Ministerului Public, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 556/2004, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Eugen Surdeanu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva Deciziei penale nr. 123 din 1 martie 2004 a Tribunalului Vrancea, prin care această instanță a respins apelul declarat de acesta împotriva încheierii pronunțate la data de 16 ianuarie 2004 de Judecătoria Focșani [prin care se admisesse plângerea formulată de petentul Neculai Țuțoi și se desființase ordonanța procurorului de netrimitere în judecată, în temeiul art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c)], cu motivarea că încheierea poate fi atacată cu apel numai o dată cu fondul cauzei, în condițiile arătate de art. 361 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, și nu separat.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 și 53 din Constituție, întrucât legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea atacării separate cu recurs a încheierii prin care instanța admite cererea împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, așa cum s-a prevăzut pentru cazurile în care respinge plângerea și menține soluția din rezoluția sau ordonanța atacată ori admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale.

**Curtea de Apel Galați — Secția penală** apreciază excepția de neconstituționalitate invocată ca fiind nefondată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

**Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece exercitarea în condiții diferite a căilor de atac se face în temeiul competenței exclusive a legiuitorului de a institui reguli deosebite în considerarea unor situații diferite, atâta timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Astfel, în cazul plângerii împotriva rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimitere în judecată, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care instanța rezolvă plângerea se face în condiții de egalitate juridică, fără ca vreuna din condițiile de exercitare a căilor de atac să fie întemeiată pe vreunul din criteriile nediscriminării menționate la art. 4 din Constituție.

**Avocatul Poporului** arată că dispozițiile art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, deoarece exercitarea căilor de atac

împotriva încheierii prin care instanța a admis plângerea împotriva ordonanței sau rezoluției procurorului de netrimitere în judecată asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea acestora.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: *„Instanța pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac, aplicându-se în mod corespunzător“.*

Textele constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;*

— Art. 21 alin. (1), (2) și (3): *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

*(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*

*(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“;*

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

*(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății“.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează:

Astfel, referitor la încălcarea prin dispozițiile art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală a art. 16 alin. (1) din Constituție, se reține că nu se creează în realitate nici o discriminare în folosirea căilor de atac, ci,

dimpotrivă, se precizează că, atunci când instanța „reține cauza spre rejudecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac” se aplică în mod corespunzător. Rezultă că încheierea prin care instanța admite plângerea împotriva rezoluției sau ordonanței de netrimitere în judecată poate fi atacată cu apel sau cu recurs o dată cu fondul ori cu sentința sau decizia recurată, în temeiul dispozițiilor art. 361 alin. 2 și ale art. 385<sup>1</sup> alin. 2 din Codul de procedură penală, asigurându-se pe deplin egalitatea părților în exercitarea căilor de atac, fără a se institui nici o discriminare ori un privilegiu în folosirea căilor de atac în cazul menționat.

Pe de altă parte, faptul că legiuitorul nu a prevăzut o cale de atac separată și împotriva încheierii prin care s-a admis plângerea privind rezoluția sau ordonanța de netrimitere în judecată, astfel cum aceasta este reglementată în alin. 10 al art. 278<sup>1</sup> din Codul de procedură penală pentru hotărârile pronunțate potrivit alin. 8 lit. a) și b) al aceluiași articol, nu poate fi considerat contrar Constituției, deoarece, potrivit art. 129 din Legea fundamentală, „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Rezultă că este atributul exclusiv al legiuitorului de a institui căile de atac și condițiile în care acestea pot fi exercitate. De altfel, prevederea unei căi de atac împotriva unei asemenea încheieri ar fi fost nejustificată, întrucât prin această încheiere nu se soluționează procesul, ci se începe procedura de judecată a cauzei, în cursul căreia părțile au posibilitatea să-și apere drepturile și interesele prin mijloacele prevăzute de lege, inclusiv prin exercitarea căilor de atac împotriva sentinței ce se va pronunța după încheierea dezbaterilor.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, în exercitarea controlului, „Curtea

Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Or, autorul excepției solicită tocmai completarea prevederilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, solicitare contrară atât dispozițiilor menționate, cât și prevederilor constituționale cuprinse în art. 60 alin. (1), potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, referitoare la îngrădirea prin art. 278<sup>1</sup> din Codul de procedură penală a accesului liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, Curtea reține că și această critică este lipsită de temei, deoarece, potrivit textului de lege criticat, atunci când instanța „reține cauza spre rejudecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac” se aplică în mod corespunzător. Or, această dispoziție nu poate fi considerată neconstituțională, deoarece nu îngrădește, ci permite accesul liber la justiție.

Se mai constată că nu au incidență în cauză prevederile art. 53 din Constituție, deoarece textul de lege criticat nu restrânge exercițiul unor drepturi sau libertăți fundamentale.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției de față, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii (de exemplu, Decizia nr. 441 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 4 ianuarie 2004). Argumentele care au fundamentat soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278<sup>1</sup> alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, ridicată de Eugen Surdeanu în Dosarul nr. 556/2004 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

**Florentina Geangu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 67

din 3 februarie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, excepție ridicată de Grigore Oprea în Dosarul nr. 49/P/Ap/2004 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a cererii formulate.

Deliberând asupra amânării cauzei, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, Curtea respinge cererea formulată.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, deoarece libertatea de exprimare nu poate fi absolută, fiind susceptibilă de anumite restricții, și, pe cale de consecință, dispozițiile legale criticate nu înfrâng prevederile Legii fundamentale invocate.

În ceea ce privește invocarea neconstituționalității extrinseci a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002, reprezentantul Ministerului Public arată că aceasta este nefondată.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 49/P/Ap/2004, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului**

**nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii.**

Excepția a fost ridicată de Grigore Oprea în dosarul cu numărul de mai sus, având drept obiect soluționarea unei cauze penale în calea de atac a apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în primul rând, că art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, ca, de altfel, întregul act normativ, contravine dispozițiilor constituționale ale art. 115 referitoare la delegarea legislativă, deoarece la momentul emiterii ordonanței, în lipsa unei legi de abilitare, era necesar ca aceasta să se circumscrie unei condiții de urgență serioase și reale. Ordonanța are ca scop incriminarea unor fapte care oricum erau infracțiuni potrivit Codului penal și nici un eveniment din perioada anterioară emiterii ei nu releva necesitatea incriminării imediate a unor astfel de fapte. Or, în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 nu rezultă nici măcar implicit în ce a constat urgența reală și serioasă pentru emiterea acestui act normativ.

De asemenea, art. 317 din Codul penal și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 contravin celorlalte dispoziții constituționale și convenționale invocate, deoarece fiecare persoană are dreptul de a alege orice orientare de ordin politic și de a se manifesta în mod pașnic potrivit convingerilor sale. Faptul că anumite precepte sunt contrare credințelor unei părți imense a populației nu poate să conducă la admiterea condamnării penale a prozelitismului politic, cât timp acesta se manifestă pașnic. De altfel, libertatea de conștiință implică garantarea diversității, în timp ce prevederile legale atacate implică, contrar acestui spirit de toleranță, incriminarea unor manifestări pașnice ale acestei libertăți.

Este cert faptul că se interzice comunicarea de idei și informații care să incite la război, ură rasială etc., însă simpla comunicare a unor informații cu privire la trecutul istoric al României, chiar și regretabil, nu poate fi asimilată cu o acțiune de incitare la ură rasială. Art. 30 din Constituție are ca scop principal realizarea unei linii de echilibru între libertatea de expresie și drepturile și libertățile altora sau interesele statului. În stabilirea acestei linii de echilibru trebuie aplicat principiul proporționalității, astfel încât dreptul individual să nu fie negat de drepturile colectivității. De vreme ce nu s-a probat faptul că anumite

activități ar fi condus la comiterea unor infracțiuni, autorul excepției consideră că interzicerea absolută a acelor activități înseamnă tocmai negarea interesului particular în raport cu cel general, adică negarea esenței unei societăți democratice.

**Curtea de Apel Brașov – Secția penală** opinează că prevederile art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 trebuie înțelese ca măsuri necesare pentru protejarea unor valori esențiale, în sensul celor arătate în art. 1 din Codul penal și art. 9 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și sunt în concordanță cu dispozițiile art. 20 și 29 din Constituție. Sub acest aspect, instanța opinează pentru respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

În ceea ce privește critica fundamentată pe art. 115 din Constituție, Curtea de Apel Brașov arată că la momentul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 erau în vigoare dispozițiile art. 114 din Legea fundamentală nerevizuită, care presupuneau existența unor cazuri excepționale pentru emiterea unor astfel de acte normative. Or, prezența unui caz excepțional constituie o condiție de valabilitate, de legalitate a ordonanței, așa încât instanța consideră că trebuie invocat în mod concret în chiar conținutul actului. Însă din cuprinsul ordonanței nu se constată existența unei situații cu caracter excepțional care să fi impus o astfel de reglementare în regim de urgență și, pe cale de consecință, instanța opinează că, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

**Guvernul României** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 73 din Legea fundamentală, legiuitorul este unica autoritate competentă să stabilească care fapte constituie infracțiuni, în vederea apărării valorilor statului de drept, consacrate în art. 1–13 din Constituție, precum și a garantării efective a exercitării, potrivit legii, a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului consacrate în titlul II – *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale*. Întrucât drepturile fundamentale nu sunt absolute, ele trebuie folosite numai în limitele interne și externe stabilite de lege, cu respectarea drepturilor altor persoane. De aceea legiuitorul stabilește aceste limite cu observarea dispozițiilor constituționale, precum și a tratatelor și convențiilor la care România este parte.

Prin urmare, prevederile art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 au rolul de a transpune aceste dispoziții constituționale.

De asemenea, elementele prevăzute în art. 53 din Constituție și în art. 9 și 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt

întrunite, deoarece, în primul rând, restrângerea exercițiului libertății de exprimare și a libertății conștiinței este prevăzută într-o manieră clară și accesibilă și, în al doilea rând, măsura se impune pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a moralei publice și a drepturilor și a libertăților cetățenilor.

Securitatea națională, ordinea și morala publică sunt valori ale căror existență și dezvoltare depind de asigurarea bunei înțelegeri între cetățeni, indiferent de rasă sau naționalitate. Or, în lipsa unor măsuri legislative de protecție, drepturile fundamentale ale cetățenilor aparținând unor grupuri naționale sau rasiale nu s-ar mai putea exercita cu deplină demnitate — art. 1 din Constituție, în unitate și egalitate cu ceilalți — art. 4 din Constituție, dreptul la identitate al persoanelor aparținând minorităților naționale consacrat în art. 6 din Constituție ar fi eliminat, relațiile internaționale ale României nu s-ar mai desfășura în mod pașnic — art. 10 din Constituție, dreptul la viață și integritate fizică sau psihică consacrat de art. 22 din Constituție ar fi pus în pericol, iar libertatea conștiinței a acestor grupuri ar fi, de asemenea, serios afectată.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 a încălcat dispozițiile art. 114 alin. (4) ale Constituției din 1991, întrucât nu erau întrunite condițiile de existență a unui caz excepțional, Guvernul apreciază că este neîntemeiată, deoarece necesitatea elaborării unui asemenea act normativ a decurs din necesitatea satisfacerii cerințelor adoptate la nivelul Uniunii Europene în materia combaterii fascismului, a rasismului și a xenofobiei, constituind un semnal important dat de țara noastră în îndeplinirea criteriilor politice de aderare la Uniunea Europeană.

**Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece incriminarea propagandei naționalist-șovine reprezintă o măsură de ordin legislativ prin care statul garantează libertatea conștiinței, în conformitate cu art. 30 alin. (7) din Constituție. Totodată, exercitarea unei propagande naționalist-șovine reprezintă, în esență, o manifestare abuzivă a libertății de conștiință și a libertății de exprimare.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002, față de art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, Avocatul Poporului apreciază că numai Curtea Constituțională are posibilitatea să stabilească dacă actul normativ indicat a fost adoptat cu respectarea dispozițiilor referitoare la delegarea legislativă.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2002, cu următorul conținut:

— Art. 317 din Codul penal: „*Propaganda naționalist-șovină, ațâțarea urii de rasă sau naționale, dacă fapta nu constituie infracțiunea prevăzută în art. 166, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.*“;

— Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002: „(1) *Răspândirea, vânzarea sau confecționarea de simboluri fasciste, rasiste ori xenofobe, precum și deținerea, în vederea răspândirii, a unor astfel de simboluri se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.*

(2) *Cu aceeași pedeapsă se sancționează și utilizarea în public a simbolurilor fasciste, rasiste sau xenofobe.*

(3) *Nu constituie infracțiune fapta prevăzută la alin. (1) sau (2), dacă este săvârșită în interesul artei sau științei, cercetării ori educației.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 29 referitoare la *Libertatea conștiinței*, ale art. 30 referitoare la *Libertatea de exprimare* și ale art. 115 referitoare la *Delegarea legislativă*, precum și dispozițiile art. 9 care statuează cu privire la *Libertatea de gândire, de conștiință și de religie* și ale art. 10 privind *Libertatea de exprimare*, ambele din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 317 din Codul penal s-a mai pronunțat, statuând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 480 din 9 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.197 din 14 decembrie 2004, pronunțându-se în legătură cu critica potrivit căreia prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la anumite drepturi și libertăți fundamentale, cum ar fi libertatea conștiinței și libertatea de exprimare, Curtea a constatat că exercitarea acestor drepturi și libertăți nu implică intoleranța națională sau rasială, adică negarea drepturilor și libertăților altor persoane pe criterii de apartenență națională.

Libertatea, ca principiu fundamental al statului de drept, este temelia tuturor principiilor morale și presupune elaborarea unor asemenea norme de drept care să garanteze tuturor persoanelor să se manifeste potrivit

propriilor opțiuni în relațiile cu ceilalți membri ai colectivității. Tocmai de aceea exercitarea unei propagande naționalist-șovine reprezintă, în esență, o manifestare abuzivă a drepturilor și libertăților de mai sus.

Dimpotrivă, tolerarea unor asemenea fapte ar contraveni tuturor dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției referitoare la libertatea conștiinței, libertatea de exprimare și tratatelor internaționale privind drepturile omului, precum și prevederilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind libertatea de gândire, de conștiință și de religie.

Cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

Sub aspectul constituționalității extrinseci a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002, Curtea reține că respectarea condițiilor delegării legislative trebuie analizată prin raportare la prevederile constituționale în vigoare la data la care Guvernul a emis ordonanța. Astfel, în prezenta cauză Curtea urmează a stabili dacă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 s-a adoptat cu respectarea condițiilor prevăzute de dispozițiile constituționale ale art. 114 alin. (4), în redactarea sa anterioară revizuirii și republicării Constituției. În această privință, ordonanța este considerată de autorul excepției ca fiind neconstituțională în sensul că adoptarea ei nu a fost justificată de existența vreunui caz excepțional.

Curtea reține că, în absența unei definiții constituționale a noțiunii de „caz excepțional“, așa cum s-a statuat prin Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, acesta trebuie privit în raport cu „necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public“. Astfel, în speța examinată, existența cazului excepțional a fost determinată de urgența reglementării mai stricte a domeniului vizat, datorită necesității promovării principiilor statului de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, dreptatea, pluralismul politic și egalitatea între oameni reprezintă valori supreme. Or, împiedicarea proliferării manifestărilor extremiste de tip fascist, rasist sau xenofob a constituit și constituie o preocupare constantă a comunității internaționale, atât la nivelul organismelor europene și internaționale, cât și la nivelul legislațiilor naționale. Prevenirea și combaterea incitării la ură națională, rasială sau religioasă corespund cerințelor Uniunii Europene în domeniu, constituind, în același timp, un semnal pozitiv dat de statul român pentru combaterea rasismului, antisemitismului și xenofobiei. Eficiența acestui semnal depinde în mare măsură de urgența cu care statul român adoptă măsurile legislative necesare pentru sancționarea acestor fapte.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul penal și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, excepție ridicată de Grigore Oprea în Dosarul nr. 49/P/Ap/2004 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 februarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,  
**Afrodita Laura Tutunaru**

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE  
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**  
AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

**ORDIN****pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la importul de carne proaspătă  
în România din întreprinderi autorizate pentru export din Namibia**

În temeiul art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 215/2004, văzând Referatul de aprobare nr. 30.203 din 17 ianuarie 2005, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

**președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor** emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Namibia, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor și direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 90/432/CEE privind lista de întreprinderi din Namibia autorizate pentru activități de import de carne proaspătă în Comunitate, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 223 din 18 august 1990, pag. 19.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 5 zile de la publicare.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,  
**Gabriel Vasile Drăgan**

București, 21 ianuarie 2005.  
Nr. 10.

**NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ****referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Namibia**

Art. 1. — (1) Autoritatea centrală sanitară veterinară din România, reprezentată de Direcția generală sanitară veterinară din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, autorizează întreprinderi din țări terțe pentru activități de import de carne proaspătă în România, în conformitate cu art. 2.

(2) Activitățile de import de carne proaspătă în România din aceste întreprinderi la care se referă alin. (1) rămân supuse prevederilor legislației sanitare veterinare naționale, transpuse din legislația comunitară, celor stabilite deja prin alte acte normative și, în special, celor referitoare la protecția sănătății publice.

Art. 2. — (1) Importul în România de carne proaspătă din Namibia va fi autorizat numai din întreprinderi ce se află pe lista oficială întocmită de Comisia Europeană și publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, avându-se în vedere reglementările internaționale ale Oficiului Internațional de Epizootii și ale Organizației Mondiale a Comerțului privind comerțul internațional cu produse ce sunt supuse supravegherii și controlului sanitar-veterinar, precum și unele aranjamente bilaterale, în condițiile de import ale României.

Art. 3. — (1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor poate pune în aplicare acte normative, reglementări și prevederi administrative,

necesare pentru conformarea cu prezenta normă sanitară veterinară, le va transmite Comisiei Europene prin intermediul Ministerului Integrării Europene și al Misiunii României pe lângă Uniunea Europeană, împreună cu tabelele de concordanță, în vederea evaluării conformității transpunerii legislative, și va stabili măsurile necesare pentru implementarea corectă și la timp a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(2) Atunci când Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor adoptă cele menționate la alin. (1), trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară. Procedura privind realizarea referirii menționate rămâne în responsabilitatea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(3) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va lua măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare. De asemenea, va facilita întocmirea documentelor necesare pentru sancționarea încălcării legislației sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, ce constituie infracțiuni.

(4) Prezenta normă sanitară veterinară constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei 90/432/CEE.

---

**EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR**

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,  
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro  
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23  
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

